

[Aksel Larsen.]

fald, at det ikke er rigtigt, at tøjskatten og de øvrige forbrugsbegrænsende foranstaltninger har reddet Danmarks valuta, sådan som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard nu fremstiller det. Må jeg om dette valutaspørgsmål sige, at vi har jo alene efter krigen oplevet en del i retning af statsindgreb, der skulle frelse Danmarks valuta; men disse statsindgreb har altid bestået i, at man lagde byrder på den danske befolkning eller på en væsentlig del af den danske befolkning; de har aldrig bestået i, at man angreb ondet ved dets rod.

Da vi i 1948 diskuterede Marshalloverenskomsten her i tinget, forkyndte man, at når vi vedtog overenskomsten om Marshallhjælpen, ville Danmarks økonomi være i sin bedste orden, så var Danmarks valuta reddet for evige tider. Jeg tillod mig dengang at udtrykke tvivl om, at dette var rigtigt. Jeg sagde, at så kunne jeg ikke forstå, at der i en artikel i Marshalloverenskomsten udtrykkelig stod, at Danmark forpligtede sig til at indføre eller opretholde en holdbar valutakurs; men jeg fik det svar, at jeg var helt galt på den, for der var ikke noget i vejen med Danmarks valuta, den skulle nok holde sig. Det var i sommeren 1948, og i september 1949 blev kronen skåret ned med 30 pct. Krone-nedskæring er jo en nyfordeling af indtægter og velstand og fattigdom her i landet og ikke andet. Men altså: i 1948 reddede man valutaen ved hjælp af Marshallhjælpen, og i september 1949 reddede man den ved hjælp af kronenedskæringen, men så sagde man: så er det også i orden.

Vi har siden da oplevet ikke kronenedskæring, men vi har oplevet lignende situationer, hvor man har sagt, at ved at lægge byrder på den danske befolkning eller på en væsentlig del af den danske befolkning redder vi kronen. Da man for et par år siden vedtog loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, sagde man fra regeringens side og fra det radikale venstres side, at i løbet af to år ville problemet være klaret; så har vi ikke mere valutavanskeligheder. De to år er gået, og nu kommer man her og siger: vi må opretholde tøjskatten i dens fulde omfang mindst et år endnu, og vi kan tidligst om et år begynde aftrapningen, for valutasisuationen er så

elendig. Det tyder unægtelig på, at de midler, man har anvendt for at rette på valutasisuationen, ikke har været velegnede, men at man hellere skulle have benyttet nogle andre.

Det, der er i vejen, er jo, at bytteforholdet med udlandet er dårligt, at vi taber milliardbeløb på den såkaldte prisklemme. Den højtærede finansminister kan læse om det i statistisk departements nytårsoversigt, og så burde man sætte ind på ved en ændret udenrigshandelspolitik at forbedre valutastillingen. Hvis man så samtidig gav sig til at spare på unødvendige udgifter — jeg tænker først og fremmest på militæruddgifterne — ville valutasisuationen blive bedre. Men erfaringerne viser, at de metoder, herunder tøjskatten, man hidtil har brugt, ikke er egnede.

Jeg anser det altså absolut ikke for bevist, at det er nødvendigt at opretholde tøjskatten, jeg så den helst afskaffet med det samme. Men vi kan under alle omstændigheder støtte det her stillede forslag.

Det ærede medlem hr. Anker Lau har under påskud af at være velvilligt indstillet foreslået, at forslaget skulle behandles i et udvalg. Ja, derved vil det ærede medlem jo sikre sig, at det ikke kommer til anden behandling på denne side valget; det er det eneste formål, det ærede medlem hr. Anker Lau har med at foreslå udvalgsbehandling. Jeg kan derfor godt med det samme meddele, at hvis der stilles forslag om udvalgsbehandling, vil vi stemme imod det, for vi ved, at et sådant udvalg, hvis det bliver nedsat i dag — men det bliver vel først nedsat i morgen — tidligst kan begynde sit arbejde i overmorgen, måske får det overhovedet ikke engang holdt sættemøde, inden vi er færdige med folketingsarbejdet, inden valgkampen begynder, og så er sagen altså skudt ud til efter valget.

Jeg synes, at de partier, som dog har søgt at profitere på deres hele eller delvise passivitet eller tilsyneladende vrangvilje mod tøjskatten, skulle være de sidste til at forsøge at plumre vandene ved at søge at få sagen henvist til et udvalg, der ikke når at komme i arbejde.

Jeg henstiller, at dette forslag går direkte til anden behandling, og at det vedtages af folketinget ved anden behandling inden folketingsvalget.